

איך עושים זאת כאשר אני רק בן 19 ובאותה תקופה גיל הבגרות כבריל, אשר בו אין צורך לקבל אישור ההורים לצאת את המדינה היה 21? מאותה סיבה עד אז לא התאזרחתי כברזילאי.

החלטתי לגשת לשגרירות הפולנית, בכדי לבקש הנפקת דרכון והבאתי איתי טופס אישור חתום. לא בקשתי מאבא לחתום אלא עשיתי זאת בשמו... להשקטת מצפוני על זיוף קטן זה עומדת העובדה שבשגרירות הסתפקו באמירתי שיש לי אישור ולא דרשו לראות או לקבל אותו. ידעתי, גם, שלא אוכל להיפרד מהורי, ולכן כאשר החלק השני של הגרעין עלה ארצה לא הייתי ביניהם.

אז, היה מקובל לבוא לנמל להיפרד מהעולים ארצה ולא יכולתי לקחת את הסיכון שהורי יגלו שאני בין העולים. נשארתי, על כן, בהכשרה עם עוד חבר מהגרעין (פנחס ביסקר, שבארץ החליף שמו לפנחס שחר) ועליתי ארצה שבועיים אחריהם. חברי הגרעין טיילו באיטליה ונפגשנו אחר-כך שם.

הפלגנו מנמל סנטוס וכאשר האנייה עגנה בנמל בריו דה ז'ניירו לא יצאנו מהקבינה שלנו ולא ירדנו לחוף.

ההפלגה מברזיל לישראל, באנייה, היה אז עניין של שבועות ולכן החלטתי לכתוב מספר מכתבים להורים עם תאריכים שונים, שנשלחו כל שבוע מההכשרה, כאילו אני עוד שם. רק בהגיעי ארצה הודעתי להורי על עלייתי. אבי כבר היה חולה (סרטן בגרון, כנראה מרוב עישון) ונפטר 3 שנים אחר-כך.

הורי סלחו לי על צורת עלייתי וכשנולד לנו הבן הבכור(ניר) אמי בקרה בארץ, הייתה נוכחת בברית-המילה ואף חשבה, בעתיד, לחיות בישראל, דבר שלבסוף לא התגשם.

העלייה וההתחלה בארץ

נפגשנו עם חברי הגרעין בגנואה, איטליה. טיילנו במספר מקומות והפלגנו יחד לארץ.

ב-26 באפריל 1951, מוקדם בבוקר, התרגשתי כאשר האנייה התקרבה לחופי ישראל ומרחוק ראיתי את נמל חיפה והרי הכרמל. משאית של קבוץ מפלסים חיכתה לנו (כך נסענו אז לטיולים, להופעות תיאטרון או ריקודים, כאשר בתוך המשאית היו שורות של ספסלים ארוכים). הגענו בלילה ונפגשנו עם חברי הגרעין הראשון ועם החלק הראשון של הגרעין שלנו. שיכנו אותנו באוהל של 8 אנשים. עייפים ושמחים נרדמנו, לא לפני שחברים הראו לנו את ה"שירותים" (בור חפור באדמה) והזהירו אותנו שלא ניפול בתוכו...

למחרת, הרגשתי את עצמי די מאושר כאשר מנהל המשק של הקבוץ נתן את אישורו על מנת שאוכל לקחת 2 ארגזים ריקים של תפוזים (בכל ארגז הייתה מחיצה באמצע) בכדי להניח אותם בשני צידי המיטה ולאחסן בהם את בגדי העבודה, בגדי "שבת" (בגדים לאחר העבודה), מגבות ונעליים, והמזוודה שכנה בכבוד מתחת למיטה.

כך, לחיות בצניעות ולהיות מאושרים, היה חלק מהחינוך הרעיוני שינקנו בתנועה.